

Scénář - HELGA HOŠKOVÁ

Paní Helga Hošková se narodila těsně před začátkem války 29. srpna 1939 ve vesnici Radoňovice, okres Liberec, má dva mladší sourozence.

Když mi byly 3 dny tak táta narukoval do války a už potom vždycky přijel jenom jakoby na dovolenku a zase se vrátil do války, takže já si tátu vůbec nepamatuju. Náš tatínek se poté nevrátil z války, takže jsme vyrůstali s maminkou a s jejím tatínkem, bydleli jsme u dědečka.

Po válce, díky dědovi, který byl odborník v řetězárně, nebyli odsunuti. Po skončení války nastoupila do české školy.

Přišla jsem do první třídy a neuměla jsem jediný slovo česky.

Paní Hošková velmi ráda četla, takže naučit se česky nebyl problém.

Já jsem byla knihomol, já jsem milovala knížky úplně nadevšecko, pro mě byl nejkrásnější dárek knížka k čemukoliv, takže já jsem ležela každou chvíli v knížkách jen jak to bylo možný, trošku jsme musely mamince pomáhat samozřejmě, protože jak by zvládla tu domácnost kdyby my, jako děti, jsme jí nepomáhaly, to prostě vůbec nešlo.

Když byla starší, chodili se bavit na takzvané čaje.

Na čaje my jsme chodili, to se tak říkalo, koupili jsme si červenou limonádu a celý odpoledne jsme prostě pili tu jednu limonádu a hlavně se tancovalo.

Paní Hošková na svoji maminku vzpomíná jako na tu nejdůležitější osobu ve svém životě.

Můžu říct že na naši maminku celá rodina vzpomíná, kdykoliv se sejdeme tak vždycky někdo začne mluvit o naší mamince jak si jí vážil, že ještě dneska ji prostě vidí před sebou jaká byla úžasná.

Hned po ukončení školy, šla pracovat do továrny, kde mimo jiné potkala svého budoucího manžela a později se jim narodili tři děti do neklidné doby roku 68.

Rok 68 byl zlej, protože mi okamžitě přivrátil do mojí hlavy válku, to musím říct, já jsem už tenkrát měla všechny tři děti. Michalka ta byla, narodila se v květnu, v srpnu přišli rusáci, tak si představte malinkatý miminko a k tomu ještě dvě větší děti. To bylo strašně zlé. Tak v první řadě, to bylo úplně automatický, že jsme se srotily mámy, tátové byli většinou v práci, a hlavně jsme potřebovali jídlo pro ta miminka, která nemohla jíst brambory třeba, nebo něco že jo, tak do lékárny, tak si lidi vzájemně vypomáhali když něco nebylo ve Šluknově v lékárně a někdo měl třeba motorku, auta nikdo moc tenkrát neměl, tak zajel do Rumburka, do té lékárny, aby jsme třeba měli Sunar, nebo Eviko, nebo něco pro ta miminka.

Když její děti dospěly, začal se zvyšovat počet členů rodiny. Nyní má mnoho vnoučat a pravnoučat. V současné době je velmi aktivní, přispívá do novin, ať už českých nebo německých, a překládá různé dokumenty, kroniky a texty z německého jazyka. Zeptali jsme se paní Hoškové, co by chtěla vzkázat naší generaci a čím by se měla naše generace řídit.

Aby jste se vždycky v životě chovali tak, aby jste se za sebe nemuseli stydět. To nám kladla na srdce naše maminka. A pomoci každému, kdo pomoc potřebuje, a komu můžete pomoci. To jsou prostě takové dvě věci, který jsou pro mě osobně strašně důležitý.

Chtěli bychom paní Hoškové popřát hodně zdraví a aby jí její životní elán vydržel ještě mnoho let. Byli jsme velice rádi že jsme měli tu možnost ji potkat a vést s ní tak zajímavý rozhovor, jako jsme vedli.